

UNGHERESE

Ideiglenes fordítás – Traduzione provvisoria

KOLLEGAMENTÓ

Rocca di Papa, 2017. szeptember 16.

Gyűjtsuk lángra a szeretetet

(Tartalom):

0:00:00	1. <u>Kezds és üdvözet</u> Telefonbeszélgetés Kolumbiával Ferenc pápa látogatása kapcsán és Sri Lankával, ahol ideiglenes fokolár alakult.
0:06:59	2. <u>Beszélgetés Maria Voce Emmausszal és Jesús Morannal</u>
0:14:01	3. <u>Braking Rays</u> Kommunikációs szakemberek ismét az iskolapadban... együtt. Egy nemzetközi háló kiépítése.
0:17:32	4. <u>India: The Rainbow Kids</u> (a szivárvány gyerekek) Egy nő, aki lehetőségeket kínál fel azoknak, akiknek nincs
0:24:15	5. <u>Váljunk a világ polgárjaivá</u> Fiatalok és gyerekek, akik a többiekért szentelik idejüket
0:27:15	6. <u>Telefonbeszélgetés Mariliával Brazíliából (fiatalok Koreában a békéért)</u>
0:28:22	7. <u>Fülöp-szigetek: Serafin álma</u> Egy álmom megghiúsult, és egy békeépítő született.
0:34:28	8. <u>Törökország: a Máriaipoli találkozik Bartolomaiosz pátriárkával</u>
0:35:41	9. <u>Nigéria: Mariapoli Lagosban és Abujában</u> Megbocsájtás és párbeszéd: igazi fegyverek az ország egységének építéséhez
0:38:57	10. <u>Olaszország: a család élete a digitális korszakban</u> Szembesülés a technológiával... otthon
0:43:38	11. <u>Roberto Cipollone – Ciro, kézműves és művész</u> Életet, tartalmat és szépséget önteni az eldobott tárgyakba
0:47:35	12. <u>Chiara Lubich: Gyűjtsuk lángra a szeretetet</u> Chiara Lubich egy telefonkonferencia során az egység karizmájának lényegére hívja a Fokoláre Mozgalom tagjait: a szeretetre. Részlet az 1986. október 9-i kollegamentó gondolatából.
0:50:58	13. <u>Befejezés</u>

1. KEZDÉS ÉS ÜDVÖZLET

(Taps)

Angela Mammana: Jó napot, szép délutánt, és jó estét mindenkinek!

Simone Santoro: Üdvözlünk mindenkit az egész világon, akik összeköttetésben vannak velünk.

Angela: A nevünk Angela és Simone, 5 éve házasodtunk össze. Szicíliaiak vagyunk, most Rómában élünk, de szeretnénk üdvözölni a szicíliaiakat az egész világon! (nevetés)

Simone (suona il marranzanu o scacciapensieri): Benedica a vossia! (Taps)

Angela: Szicíliai dialektusban azt jelenti: Áldás rátok!

Én pszichológus vagyok, Simone pedig fizikus.

Simone: Nagyon meglepődtünk, amikor azt javasolták, hogy mi legyünk a mai kollegamentó bemondói, de most már elmondhatjuk, hogy nagyon örülünk, hogy itt lehetünk.

Angela: Igen. Kezdjük azonnal a világszerte utunkkal, és kapcsoljuk Sandrit Kolumbiából. Itt vagy, Sandri?

Sandri Solano: Itt vagyok, üdvözlök mindenkit!

Angela: Ciao!

Simone: Ciao Sandri!

Sandri: Ciao Simone!

Simone: Nálatok reggel hat óra van. Kávészál már?

Sandri: Igen, ittam egy finom kávét!

Simone: Tökéletes! Tudjuk, hogy Ferenc pápa nem olyan rég ment haza Kolumbiából. Utazása lezárja, reméljük, véglegesen, az 50 éves polgárháborút, mely áldozatok százait követelte, több mint 7 millióan menekültek el az országból, és sok szenvedés okozója volt. Sandri, mondanál nekünk valamit?

Sandri: Elmondhatom, hogy nagy kegyelmet jelentettek a Ferenc pápával töltött napjaink, főként azért, mert azon túl, hogy a tőle megszokott módon a gesztusaival, a mosolyával, az alázatával beszélt, szavai nagy reménnyel töltöttek el minket.

A legmélyebb esemény kétségkívül a villavicenzioi találkozás volt, mert valóban lefegyverezte a szíveket ez előtt a konfliktus előtt, ez előtt a helyzet előtt, amit élünk. Arra hívott minket, hogy tegyük meg az első lépést, és most rajtunk a sor, hogy megtegyük a többit is. Arra tanított, hogy a békét mindenki maga építi, a családban, ahol élünk, mert ez nem politikai kérdés, hanem valami, ami mindnyájunkat személyesen érint. És mi, Chiara gyermekei, magunkénak érezzük ezt az elhatározást, befogadjuk a pápa szavait Kolumbia békéjének építésében.

Angela: Köszönjük, Sandri! Mi is szeretnénk elkötelezni magunkat a béke építéséért.

És most kapcsoljuk Sri Lankát az Indiai-óceánról.

Simone: Hugo van a telefontól. Hallasz minket?

Hugo Gómez: Sziasztok! Igen, hallak!

Simone: Ciao Hugo! Te spanyol vagy ugyan, de arról fogsz beszélni, hogy mit csinálsz Sri Lankán.

Hugo: Sziasztok! Ahogy mondtad, Sri Lankán vagyunk, ezen a nagy szigeten az Indiai-óceánon. A ország lakosságának 40%-a fiatal, és nagyobbrészt buddhista vallásúak.

Elhatároztam, hogy a nyaralás helyett idejövök, hogy ideiglenes fokolárt építsünk Titával Brazíliából, Catherine-nel Malajziából, Jay-jel a Fülöp-szigetéről, és Marilúval Olaszországból.

Nagy szeretettel fogadtak minket, rendelkezésünkre bocsátottak egy szép lakást azok összefogásával, akik osztoznak Ideálunkban. A 30 évig tartó polgárháború után az országnak sikerült felemelkednie, és gazdasága ma az elsők között foglal helyet Dél-Ázsiában, de a háború mindössze csak 9 éve ért véget, maga után hagyva a megbékélés szükségességét, és a testvériség utáni nagy szomjat.

Több helyre ellátogattunk, elmentünk a főváros, Colombo három középiskolájába, ahol programokat szerveztünk 17-18 éves fiataloknak. Közel 350 különböző vallású fiatallal találkoztunk, és igyekeztünk átadni nekik az üzenetet, hogy az egyesült világ lehetséges. Holnap egy egész napos találkozót tartunk. Ide azért hívtuk a fiatalokat, hogy beszéljünk nekik a 2018-as manilai Genfestről annak reményében, hogy ez alkalommal Sri Lanka is képviselteti majd magát. Jövő héten még más városokban is meghívjuk a fiatalokat.

Simone: Köszönjük, Hugo!

Hugo: Nagyon örülünk, hogy ma először összeköttetésben lehet egy kis csoport azokból, akik ismerik Sri Lankán a Fokoláre Mozgalmat. Szingaléz nyelven üdvözlünk benneteket:

Mind: Ayubowan! (Tasp)

Simone: Köszönjük, Hugo, köszönjük mindnyájatoknak, szívből köszönjük a colomboi közösségnek.

Gondoljátok el, hogy már a világ több mint 40 városában alakultak ilyen „időszakos fokolárok”.

Angela: Most pedig ismerkedjünk meg a teremben lévő barátainkkal. Sokan jöttek Lazióból. Hol vagytok? Itt vannak. Sziasztok! (Taps)

Aztán jelen van a Fokoláre Mozgalom 61 képviselője az egész világról, akik az éves találkozójukra gyűltek össze. Őket is üdvözljük. (Taps) De talán jobban is megismerkedhetnénk valamelyikükkel. Megpróbáljuk?

Simone: Megpróbálhatjuk... Elindulok erre, ahol fiatalabbak ülnek, ha benne vagy. Szólítsunk meg valakit... Szia, megkérhetünk, hogy állj fel?

Noreen: Igen.

Simone: Ne haragudj, letegeztelek... Mondj valamit: honnan jöttél, és mondj egy üdvözetet az anyanyelveden.

Noreen: Noreen vagyok Skóciából, jelenleg Nagy-Britanniában élek, a Welwyn Garden Cityben, és most készülök Óceániába. Hi to everybody!

Simone: Thank you. (Taps)

Angela: Nagyszerű, köszönjük! Folytassuk ezekkel a meglepetésekkel; de talán ezen a részen is megismerhetnénk valakit. Megszólíthatlak? Téged hogy hívnak? Mondanál valamit magadról, vagy egy üdvözlést... Honnan jöttél?

Glauco: Udineből, Olaszországból jöttem, és két éve Thaiföldön élek. (Üdvözlés thai nyelven)

Angela: Nagyszerű, nagyon köszönjük!

Láthatjátok, hogy a résztvevőket tekintve eredeti látvány tárul elénk. Sokféle kultúrához tartoznak. Mindnyájan erre a kéthetes találkozóra jöttek, mely most kezdődik.

2. BESZÉLGETÉS MARIA VOCE EMMAUSSZAL ÉS JESÚS MORANNAL

Simone: Itt van velünk Emmaus is. Ciao Emmaus! Ciao Jézus! (Taps) Emmaus, szeretnél mondani valamit?

Emmaus: Talán a találkozó kapcsán... Először is különösképpen üdvözöllek mindnyájukat, akik hallgattok, vagy láttok minket az egész világról.

Tudjátok, hogy már egy ideje azon dolgozunk, hogy bizonyos értelemben újrendezzük a Művet a világon. Biztosan hallottatok erről az új elrendezésről, mely már jóideje elindult, és az elején lehetetlen vállalkozásnak tűnt, rengeteg kétséget ébresztett – az igazat megvallva néhány még létezik is közülük – de lépésről lépésre megoldódnak. Azt mondtuk: „Micsoda örültség! Hogy lehet átlátni egy ilyen nagy területet?” Vagy: „Hogy lehet áthelyezni egy fokolárt, ami eddig egy adott helyen jelen volt, most pedig áthelyezzük?” Munkahelyi, beilleszkedési nehézségek: „Mit tegyünk? Ez lehetetlen!”

„Lehetetlen” – ugyanakkor éreztük, hogy Isten kéri tőlünk, éreztük, hogy a Szentlélek sugallja, hogy elindítsuk ezt a változást, és a már látható gyümölcsök azt mutatják, hogy igaz, hogy Isten kérte, igaz; gyümölcsök, mert sok-sok életet tapasztalunk a világ minden táján: új szerepvállalás, mindenki beleveti magát; a Máriapolik megsokszorozódtak, a helyi közösségek szervezésével kerülnek megrendezésre, akik személyesen írnak nekem, hogy kifejezzék a megélt tapasztalat örömét, a tapasztalt gyümölcsöket. Tehát, hálát kell adnunk Istennek ezért az életért; mindenütt nagyobb a kreativitás, nagyobb a főszerep, nagyobb az odaadás, nagyobb az élet. És mi ezt akarjuk: az életet.

Ez még jobban előtérbe kerül most, hogy összejöttek az öt kontinens zónafelelősei. Miért jöttek össze? Idejöttek, és örülünk ezeknek a gyümölcsöknek. De ők, a Mű Központjával együtt szívet alkotnak, mely táplálta, támogatta, elősegítette, hogy megvalósuljon az új elrendeződés folyamata, a Mű átrendezésének útja a világon.

Ez a szív most összegyűlt a központba, de mind egyetlen szívet alkotunk, nem két szívről van szó. A központban dolgozók és a különböző zónákból érkezők mind egyetlen szívet alkotnak, és a találkozónk 15 napján az egyetemesség tapasztalatát szeretnénk megélni, mélyebben megismerni egymást, valóban belépni egymás valóságába, és magunkénak érezni azzal a szeretettel, mely tud magába fogadni, el tudja felejteni a saját részét, hogy az „együtt”-re tekintsen, mely végeredményben azt a megújult tudatot eredményezi, hogy a Mű teljes egészében mindenkié.

Aztán a végén mindenki elviszi oda, ahonnan jött, vagy egy másik helyre, mert közben esetleg átköltözik máshová, hisz az új elrendezés folytatódik. Ezzel az új lelkülettel megy oda, és elviszi Chiara családjának a Mű globális szemlélete – mondjuk így – mely teljes egészében mindenkié. Senki nem mondhatja: „Ez a rész nem tartozik hozzám”, mert teljes egészében mindenkié.

Ezt nagyon jónak találom.

Ennek az útnak a bejárásához – mely természetesen az egység útja, tehát nem mindig magától értetődő és könnyű út -, ennek az útnak a bejárásához Mária a vezérünk, a mesterünk; Mária, akit az idén különösképpen szeretnénk előtérbe helyezni; Mária, akinek az idejét szenteljük. Mária, aki a köztünk lévő Jézus anyja, a köztünk lévő Jézusé, mely a karizma gyümölcse a föld minden pontján, ahol a karizmat éljük.

Tehát, különösképpen jónak tartom, hogy most itt vagyunk együtt: ez a szív – ahogy az imént is mondtam, mely ebből a most egybegyűlő két részből áll össze – és a világ minden részén szétszóródott egész Mű tagjaiból, hogy együtt felvállaljuk ezt az odaadást és az idén jobban megismerjük Máriát, főként jobban megéljük, mert mindenütt, ahol vagyunk, mindenki, aki találkozik velünk, anyai szívet találjon bennünk, mely meg tud érteni, tud várni, tud türelmes lenni, tud meghallgatni, és elő tudja segíteni a most bejárandó utunkat.

Tehát, mindnyájan együtt. Mostantól kezdve senki nem mondhatja: „Nekem nincs közöm ehhez a folyamathoz”. Nem! Mindnyájan együtt, ott, ahol vagyunk, ez az anyai szív lehetünk a mellettünk lévők számára, hogy részünket adjuk az emberiség testvérekből álló családjához, ehhez a rendkívüli valósághoz, amit Jézus megálmodott, amiről vele együtt mi is álmodunk, és szeretnénk megvalósítani: „Hogy mindnyájan egyek legyenek!”.

Ez a legmélyebb értelme a találkozóknak, és ezzel szeretnénk bevinni mindnyájatokat, akik hallgattok minket, és azt mondanám: „Éljük együtt”. Köszönöm. (Taps)

Angela: Köszönjük, Emmaus!

Jesús, megemlítenéd, hogy milyen témakörökkel fogtok leginkább foglalkozni?

Jesús: Igen. Elmondhatjuk, hogy a megbízatásunk harmadik éve után, mert most tartunk a hat év felénél, fel kell tennünk néhány kérdést. Például: hogyan kommunikáljuk az egység Ideáljának nagy ajándékát? Vagy, például: meg kell vizsgálnunk a konkrét odaadásunkat minden szinten: az egyház életben, a társadalomban, a civil életben. A párbeszéd? Az idén, amikor a Reformáció 500. évfordulójára emlékezünk, szeretnénk

kiemelten áttekinteni az ökumenikus párbeszédet; persze nem csak ezt, hanem az összes többit is.

Ezek lesznek a fontos kérdések, mert mindegyik mögött sok élet és megfontolás van; tehát lesznek előadások, találkozók, csoportmunkák, hogy megnézzük, hogyan folytassuk utunkat a következő három évben.

Angela: Nagyszerű, köszönjük! Köszönjük, Jézus, köszönjük, Emmaus!

Emmaus: Mi köszönjük nektek!

Angela: Kérjük, hogy tájékoztassatok majd bennünket az újdonságokról!

Rendben, most folytassuk a kollegamentót. Tudjátok, hogy írhattok nekünk WhatsApp-on, emailen és Facebookon keresztül. A címeiket a képernyőn láthatjátok:

collegamentoch@focolare.org A WhatsApp: +393428730175. Vagy pedig a Facebook oldalunk: www.facebook.com/CollegamentoCH/.

3. BREAKING RAYS

Simone: A kollegamentó Chiara Lubichtól született 1980-ban. Ezzel fogta össze az egész világon szétszóródott nagy családot, és így lehetett kommunikálni az örömeiket, fájdalmakat, terveket, történeteket, tanúságtételeket, és mindent, ami ebben a családban történt, és ami hozzá tartozott.

Angela: Ma együtt utazunk a világban, sőt, a világ körül a különböző országokból érkezett híreken keresztül.

Júliusban itt, Rómában került megrendezésre egy nemzetközi workshop videó-készítők számára, akik segítségünkre lesznek és együttműködnek a kollegamentó összeállításában. Nézzük meg a tudósítást.

Zene és felirat: *Castel Gandolfo, Olaszország 2017. június 28 – július 7.*

Vera: *A Breaking Rays inspiráció*

Marcello: *globális*

Viki: *kemény munka*

Zain: *hatékony és gazdagító*

Trixie: *az újdonság kezdete*

Rober: *növekedés*

Marcello: *sok ismeretség és... család*

Zene és felirat: *22 kommunikátor 10 országból / Tanuljuk meg kommunikálni az eseményeket*

Zain New Delhi, India: *10 éve dolgozom a médiaiparban, és ez most olyan, mintha visszamennék az iskolába. Új technikákat tanulok, és megtanulom azt is, hogyan építhetem be az értékeimet a szakmába.*

Zene és felirat: 10 nap a talentumok és a tapasztalatok megosztására | Előadások és interaktív műhelyek... | a médiaipar különböző kifejeződéseinek szakembereivel. | Fókusz több témában: képi elbeszélés és interjú... | ...világítás és alkotás... | ... audió ... | összeállítás | és valós projektekért összedolgozás

Patricia, Rio de Janeiro, Brazília: Gyakorlatra válthattuk talentumainkat, szakmai tapasztalatainkat, de egyenrangú, kölcsönös tapasztalatcsere keretében, hogy növekedjünk a kommunikáció terén.

Zene és felirat: Lépések a kollegamentó fejlődésében, kommunikátorok hálójának kiépítése, akik rajonganak a munkájukért... és az egyesült világ ideáljáért.

Luc, Bujumbura, Burundi: Át kell adnunk ezt a tapasztalatot másoknak, hogy eljussunk az egyesült világra, mert erre törekszünk. (zene)

Viki, Munich, Germany: Szakmai szintektől függetlenül hálót építhetünk ki. Mindenki a maga részét adva szöheti ezt a hálót. Csak így jöhet létre valami nagy és újszerű. (zene – a Breaking Rays és az EU logója)

4. INDIA: THE RAINBOW KIDS (a szivárvány gyerekek)

Angela: Most tekintsük meg a tanfolyam egyik első gyümölcsét. Marcello Vaz készítette Indiában, Mumbaiban, ebben a 21 millió lakosú nagyvárosban. A *Rainbow Kids*, a „szivárvány gyerekek” történetéről szól.

Cím: *Rainbow Kids - Mumbai, India*

Zene és cím: *A kezdet*

Patricia Furtado, tanár / alapító: Az egész egy Sunny nevű kisfiúval kezdődött. (...) Ellopott egy 45.000 – 50.000 rupie értékű mobiltefont, és 60 vagy 100 rupie értékben akarta eladni. (...) Megkerestem Sunny-t és rájöttem, hogy... éheznek. Nincs apukája, az anyukája újra megházasodott, és a második férje nem nagyon örült Sunny-nak, nem is gondoskodott az élelmezéséről. Ezért az volt számára a legjobb megoldás, ha lop és enivalót szerez magának. Mondtam Sunnynak, hogy jöjjön focizni: „beállhatsz, kapsz cipőt, és mindent, amire szükséged van”. Több gyereket is elhozott magával a nyomornegyedből. Így az anyukája tudta, hogy vannak barátai, akik magukkal viszik játszani, és ha éhes, megosztják vele az enivalót. Sunny nem lopott többet.

Zene és cím: *A név*

Patricia: Minden nyomornegyednek van egy csúfneve, ami persze nem tetszik nekik. Ha piac közelében laknak, úgy hívják őket, hogy „élelmiszer-rablók”, ha a tengerhez, „autó tolvajok” vagy „mobil-rablók”; akik a másik oldalhoz laknak közel, azok „lakás-tolvajok”, és ott a szülők lopnak a megélhetéshez. (...) A gyerekek nem akarták, hogy állandóan így hívják őket. Ezért arra gondoltam: „nevezzük el őket a színekről”. A szivárvány a legszebb. Így az egyik

csoporthoz „kékeknek” neveztem el. Aztán voltak azok, akik bementek a házakba – a szüleik már kiskorukban arra tanították őket, hogy ők menjenek be elsőnek az ablakon, és nyissák ki nekik az ajtót – nekik azt a nevet adtam, hogy „narancssárgák”; nagyon örültek, amikor színek szerint szólítottam őket! Mindnyájan egyetlen szívárványt alkottak, és testvérként játszottak egymással.

Zene és cím: Iskolába járás

Patricia: Rájöttünk, hogy néhányan nem járnak iskolába. Ezért azt mondtuk, hogy ha a Szívárvány csapathoz szeretnének tartozni, iskolába kell járniuk. Azt mondtam nekik: „A szüleitek szolgálak voltak, de nektek nem kell olyannak lenni, mint ők. Ti fejlődhetek és bármit elérhettek. Ha tanulni szeretnétek, majd segítünk nektek”. Elkezdtek iskolába járni. Meglátogattam őket az iskolában, hogy megnézzem, rendszeresen járnak-e; megmutatták, mennyit fejlődnek; megajándékoztam őket valami aprósággal: egy labdával, egy mezzel, valamivel, ami bátorítja őket... Több plébánia is befogadott minket a meccsekre... Nincs szükségem pénzre. Emberekre van szükségem, és az odaadásukra, hogy jöjjenek és segítsenek. (környezet)

Zene és cím: A támogatók.

Sok jó módú család hoz nekem cipőt és mezt, amit szétszotok a gyerekeknek

Sanosh Dongre, diák / focista: Az anyukám és az apukám építkezéseken dolgoznak. Patsy elvitt az iskolába. Aztán megkérdezte tőlem: „Szeretsz focizni?”. Azt válaszoltam, „igen”. Új pólót és zoknit kaptam tőle.

Sunita Bist, diáklány / gyógytornász: Elmentem felvételizni a Szent József Iskolába. Kérték, hogy írjak egy fogalmazást... amit én nem tudok, ezért elküldtek, és mondták, hogy menjek vissza három nap múlva. Könyörögtem: „szeretnék tanulni, szeretnék valamit kezdeni az életben”. De újra elküldtek. És akkor váratlanul megérkezett Patsy, az őrangyalom. Azt mondta: „Ma sikerülni fog”. És így is lett.

Gyaneshwar Kamble, diák / kriket játékos: Patsy segített nekünk bankszámlát nyitni. Az anyukám szerette volna az ujjlenyomatát használni aláírásként, de nem volt érvényes. Ezért megtanítottam aláírni, és megnyitni a bankszámlát. Mellette voltam, és segítettem neki az ügyintézésben.

Lalita Bist diáklány / könyvelő: Nem tudjuk eléggé kifejezni, mit jelent nekünk Patsy, mert ő olyan, mint Isten angyala, sok gyermek életét megváltoztatta, és segített nekik a nehézségek legyőzésében.

Gyaneshwar Kamble: Ha nagy leszek, szeretnék krikett játékos lenni.

Lalita Bist: Én könyvelő szeretnék lenni.

Santosh Dongre: Az én álmom, hogy focista és edző legyek.

Sunita Bist: Gondolom, a gyógytornász szakma nagyon szép, ezért én azt választottam.

Patricia: Azt mondom a gyerekeknek: „ha Isten megáld valamilyen tehetséggel, oszd meg másokkal, és teljes mértékben használd ki”. Ez óriási örömmel tölti el a gyerekeket. Hidd

el, hogy tesznek valami jót, bárhová mennek. Megtapasztalták a boldogságot, és meg vagyok győződve, hogy másoknak is szeretnék továbbadni.

Felirat: Patricia Furtado, a hoki válogatott egykori játékos és tanár, a Fokoláre közösséggel együtt, melynek maga is tagja, 17 év óta sok gyerekekkel és családdal kerül kapcsolatba, és a pozitív jövő reményét ajándékozza nekik.

Cím: Rainbow Kids - Mumbai, India

(Taps)

Simone: Köszönjük Patsy, köszönjük ezt a gyönyörű történetet, és köszönet Marcellonak is, hogy megosztotta velünk.

Közben szeretnék máris felolvasni egy Mianmarból érkezett üzenetet. Így szól: „A mianmari közösség most először tudja élőben figyelemmel kísérni a kollegamentót. 15-en vagyunk, és érezzük, hogy a szívünk kitágul az egész világra”.

Üdvözljük őket! Sziasztok! (Taps)

5. VÁLJUNK A VILÁG POLGÁRAIVÁ

Angela: Világra nyitott ember ifjúsági táborok. Több mint 6000 fiatal, családokkal együtt, mint a miénk is, Rómában, és sok más helyen felgyúrte az ingujját, és több város periferiáján tisztítottak lepusztult telepeket, bevonták a helyi fiatalokat, összefogtak a területen működő szervezetekkel. Ez a tapasztalat minden várakozást felülmúlva megsokszorozódott. Nézzünk meg róla egy rövidfilmet.

Speaker: Műhelyek, nyári táborok: három hónap leforgása alatt fiatalok és gyerekek találkoznak a világ különböző részein, hogy: részüket adják városaik átalakításához, legyőzzék az előítéleteket és a félelmeket, táplálják az Istennel való személyes kapcsolatukat...

Íme, bemutatunk néhányat. (zene)

Olaszország több városában, Rómában ugyanúgy, mint Siracusában, a periférián fekvő városnegyedek és lepusztult telepek több fiatalt is odavonzottak.

George Nakhala, Szíria: „Jó, hogy létezik ez az érdeklődés eziránt a lakótelep iránt, jó, hogy másokra gondolhatunk. Ez tetszik nekem”.

Speaker: Warrentonban, Dél-Afrikában 43 fiatal nekilátott, hogy szemetet szedjen a város utcáin. Motiválóan hatottak rájuk a közösség fontosságáról, a harmónia értékéről, a különbözőségekről, köztük az etnikai különbségekről hallott előadások.

Ferenc pápa, Úrangyala imádság, 2017. július 23, Szent Péter tér, Vatikánváros: Szeretettel és bátorítással gondolok az „Hombre Mundo” táborokban résztvevő fiatalokra, akik az evangélium örömeiről szeretnék tanúságot tenni – földrészeket átívelően – a legnagyobb szűkölködésben élő emberek között.

Speaker: A „Hombre Mundo” táborok 49 afrikai, közel-keleti, észak és dél-amerikai ország 53 városában 6000 fiatalt gyűjtöttek egybe.

Néhány tábor nemzetközi volt, mint Lengyelországban, Szerbiában és Horvátországban.

Gleb, Oroszország: „... Oroszország különböző részeiről, egymástól távoli városokból jöttünk itt össze... Ez is egy lépés az egység felé, úgy az országunkban, mint a világon...”

Valora, Venezuela: „Engem az ragadott meg, amikor a tapasztalatcserében egy szentföldi lány (...) azt mondta: tudom, hogy az országomban háború van, de rájöttem, hogy a világ más részein is vannak háborúk és politikai konfliktusok, mint például Venezuelában; ezért mi Libanonban, Szentföldön és Jordániában gyűjtést indítottunk Venezuela számára. (zene)

Simone: Tapsoljuk meg őket! (Taps)

6. TELEFONBESZÉLGETÉS MARILIAVAL BRAZÍLIÁBÓL (fiatalok Koreában a békéért)

Simone: Marília, egy brazil lány San Paolóból. Ő egy különleges tapasztalatot oszt meg velünk, amit Koreában élt.

Marília: Sziasztok! Mariliának hívnak, gen vagyok Braziliából.

Augusztusban az egyházmegyém bíborosa meghívott Dél-Koreába egy békezarándoklatra, ahová az egész világról érkeztek fiatalok. Ez nagy lehetőség volt, hogy az Egyházzal együtt éljünk az egységért.

A hét folyamán a Dél-Korea és Észak-Korea határának demilitarizált övezetében éltünk. Több mint 15 ország képviseltette magát, köztünk Szíria, Irak, Kambodzsa és mások. Bár én voltam a Fokoláre Mozgalom egyedüli résztvevője, a zarándoklat témája a népek közötti egység volt.

Most, hogy hazamentem az országomba, Korea egész valóságát magaménak érzem, és úgy próbálok élni, hogy a mindennapi cselekedeteimet az egyesült világért ajánlom fel.

Biztosítalak benneteket az egységemről.

(Taps)

Simone: Köszönjük, Marília. Mi is, mindannyian a béke építéséért szeretnénk élni.

7. FÜLÖP-SZIGETEK: SERAFIN ÁLMA

Angela: Néhány nappal ezelőtt emlékeztünk meg az idén is 2001. szeptember 11-re, a New York-i ikertornyok elleni merényletre. Serafin Arviola, Manilából azokban a napokban épp ott tartózkodott. Most elmondja nekünk, hogyan változott meg attól kezdve az élete.

Zene és felirat: Manila, Fülöp-szigetek | Serafin álma

Serafin Arviola, igazgató, Community Partnership and Extension Office (CPEO):
Serafin Arviol vagyok. Ez itt a „Philippine Normal University”. Egyetemi docensként dolgozom, történelmet és pedagógiát tanítok.

Gyerekkoromban arról álmodtam, hogy segíteni fogom a családomat, segíteni fogom saját magamat. Szerettem volna Amerikába menni, meggazdagodni, mint a szomszédunk. A meggazdagodás egyik módja a tanulás lehetett volna, de semmi lehetőségem nem volt rá.

Utcaseprőként dolgoztam, majd egy piacon húst és citromot árultam...

De a sors nem volt valami jó hozzám. Amikor elveszítettem a piacon a munkámat, a nagymamám elvitt Bukas Paladba, egy szociális központba, mely a szegények megsegítéséért dolgozik. Emlékszem, egyik nap azt mondtam az egyik ott dolgozónak: „Igen, szeretnék pénzt keresni, segíteni a nagymamámat, de mind azért teszem, hogy tanulhassak”. (zene)

Társadalomtudományokból kitűnőre diplomáztam, és ezt nem csak a családomért és magamért tettem, hanem valóban abból az ambícióból, hogy elmenjek Amerikába és ott meggazdagodjak. (zene)

2001. szeptember 10-én meghívtak az ENSZ-be, hogy beszéljek az ifjúság felemelkedéséről és a békére nevelésről a Fülöp-szigeteken. Délután találkoztam egy Fülöp-szigeteki hölgygel, aki azt mondta: „Ha szeretnél itt dolgozni, találkozzunk holnap az ikertornyoknál”. Nagyon örültem, mert végre, az Egyesült Államokban töltött első napon találkoztam valakivel, és Isten vezérelte az utamat. (környezet)

Másnap – 2001. szeptember 11-én – elmentem az ikertornyokhoz. Láttam a repülőt, mely megtámadta a World Trade Centert. Láttam, ahogy az emberek kiugrálnak az ablakon, láttam a katasztrófát, és azt mondtam: „Azt hiszem, Isten mondani akar ezzel valamit”. Mielőtt az Egyesült Államokba mentem volna, elkezdtem írni a szakdolgozatomat „Békére nevelés a konfliktus sújtotta területen, Mindanaoban” címmel. De aztán a muszlimokkal kapcsolatos személyes problémám miatt el is felejtettem az egészet. Viszont azokban a napokban ott, az Egyesült Államokban azt mondtam magamban, hogy főként azért szeretnék visszamenni a Fülöp-szigetekre, hogy elmenjek Mindanaoba, és megpróbáljam megérteni a muszlimokat, ezeket az embereket, akik a saját meglátásom szerint „mások”.

Három hónap múlva írtam egy szakdolgozatot, megvédtem, és dicsérettel lediplomáztam. Ennek gyümölcse valóban egy megoldási stratégia a háború közepette végbemenő konfliktusokra.

Több országba is meghívtak, hogy beszéljek a mindanaoi tapasztalatomról, és az ikertornyok elleni merénylettel kapcsolatos gondolataimról.

Néhány tanítványom nem hívó, mások hagyományos katolikusok, az egyik lány tanítványom pedig muszlim; kezdetben ellenszenves hangulat uralkodott az osztályban. De fél év elteltével összebarátkoztak, mert itt az egyetemen a kapcsolatteremtés, az empátia a fontos.

Elégedett vagyok az életemmel, ezekkel az áldásokkal, megoldásokkal. Örülök, hogy hasznos lehetek itt, a Fülöp-szigeteken, mint tanár és mint békéltető, és bátoríthatok másokat, hogy ők is a változás előmozdítói lehetnek.

Gyerekkoromban valami másról álmodoztam, de Isten megadta ezt a lehetőséget, hogy a tanárok tanára legyek.

Felirat: *„A közösségre alapozott béke építésének programját”, melyet Serafin Arviola útjára indított, Ázsia 7 országában alkalmazták. Serafin jelenleg bejárja Ázsiát, hogy workshopokat tartson az UNESCO részéről, és programja, „a globális állampolgárságra nevelés” céljából.*

(Taps)

Simone: Köszönjük, Serafin, hogy megosztottad velünk a tapasztalatodat.

8. TÖRÖKORSZÁG: A MÁRIAPOLI TALÁLKOZIK BARTOLOMAIOSZ PÁTRIÁRKÁVAL

Simone: Szóljunk most a Máriapoliról, melyre sok helyen sor került az elmúlt hónapokban. Különösen kettőt szeretnénk kiemelni, ahonnan képek is érkeztek.

Az első Törökországból. Körülbelül hetvenen vettek részt több városból, különböző felekezetűek, vallásúak és nyelvűek az idei Máriapolin Buyukada szigetén, majd hajóba ültek, és elmentek Halki szigetére, az ortodox szeminárium központjába. Itt találkoztak I. Bartolomaiosz ökumenikus pátriárkával, hogy megünnepeljék Chiara és Athenagorasz pátriárka első találkozásának 50. évfordulóját.

Őszentsége, I. Bartolomaiosz pátriárka: *Egyikük férfi volt, a másikuk nő; egyikük egyházi személyiség, a másikuk világi; egyikük ortodox, a másikuk katolikus; az egyik keleti, a másik nyugati; az egyik görög, a másik olasz. Teljes szívvel a megosztott Egyház egységét akarták. És egész életükben ezért az egységért munkálkodtak.*

9. NIGÉRIA: MARIAPOLI LAGOSBAN ÉS ABUJÁBAN

Simone: Most menjünk Nigériába, ahol két Máriapolit tartottak. Az egyiket Lagosban, a másikat Abujában.

Speaker: *Nigéria a 186 millió lakosával Afrika legnépesebb országa. Gyakran csak a problémáiról és a tragédiáiról hallunk a hírekben, de olykor épp az egyszerű események indítják el a változást.*

Ilyen a két nigériai Máriapoli is, melyeket a Fokoláre Mozgalom lagosi és abujai közössége készített elő.

Ebben az országban, ahol világszinten a legmagasabb a fiatalok aránya, nem meglepő, hogy a lagosi Máriapoli résztvevőinek 80%-a fiatal volt. A benyomások megbocsátásról, a törzsek, a muszlimok és keresztények közötti párbeszédéről szóltak.

300-an vettek részt a főváros, Abuja közelében megrendezett Máriapolin. Egy 30 fős csoport is érkezett Maiduguriból, az ország egyik északkeleti városból, a Boko Haram iszlamista katonai szervezet egyik fellegvárából. Maiduguri püspöke szorgalmazta, hogy ott legyenek, mert meg van győződve, hogy az egység ideálja jelentős mértékben hozzájárulhat a térség életéhez.

Sokan most vettek részt először, és látták, hogy dacolni kell néhány eddigi hagyománnyal. Volt, aki meglepődött, hogy a férfiak főznek, vagy mosogatnak – a hagyomány szerint ezek kizárólag női munkák.

Egy asszony, aki csak ímmel-ámmal jött el a Máriapolira, elmondta, mi volt az a pillanat, ami változást idézett elő benne:

Hölgy: Láttam, hogy egy idős férfi, aki a nagypapám lehetne, megteríti az asztalt. Ez megváltoztatta az egész gondolkodásmódomat. A szeretetet láttam benne. Boldog vagyok, hogy itt lehetek.

Speaker: Ebben a kultúrában, ahol az idősek jelenlétében a gyerekek csendben maradnak, néhányak számára meglepő volt, ahogy bátorságot merítettek és beszéltek.

Maya (kislány): Tegnap, játék közben egy kisfiú meglökött és elestem. Azt mondta: „Ne haragudj!”, és én megbocsátottam neki. (környezet)

Speaker: Maya tapasztalata megnyitotta annak a maiduguri férfinak a szívét, akinek a Boko Haram kivégezte az édesapját.

Férfi: Mayára néztem. Maya egy kislány. Ha ő meg tud bocsátani, akkor én is meg tudok.

Speaker: Megbocsátás és párbeszéd: ez volt a Máriapoli két kulcsszava, melyeket hazatérve is tovább élnek. (környezet)

(Taps)

10. OLASZORSZÁG: A CSALÁD ÉLETE A DIGITÁLIS KORSZAKBAN

Angela: Chiara olasz, David skót. Ariccában élnek, itt a közelben. Elmentünk hozzájuk, hogy megismerjük a családjukat.

Zene és felirat: Ariccia – Róma, Olaszország

David Bell, Logistic Manager / szülő: Skóciából származom, de Olaszországban élek, mert Chiara a feleségem, és Aricciában lakunk.

Chiara Bell, tanárnő / szülő: 99-ben találkoztam Daviddal, amikor Nagy-Britanniában voltam angolt tanulni. Nyaralni indultam, végül egy Máriapolin kötöttem ki.

Azt mondtam Istennek: „ma valami olyat választok, amit magamtól soha nem tennék. Ajándékozz nekem valamit cserébe”. És jelentkeztem egy hosszú túrára.

David: Egy hegyi túrán ismerkedtünk meg.

Chiara: Már a kirándulás elején szóba elegyedtünk, észre se vettem, hogy megmásztuk a hegyeket; amikor visszaértünk a völgybe... teljesen beleszerettem.

David: Gondolom, igazi hosszú túra a házasság; idővel elkezdődik az emelkedő, és a hátizsák egyre nehezebb lesz...

Chiara: 2002-ben házasodtunk össze, az első fiunk, Alexander szeptemberben lesz 13 éves. Szereti a technológiát, és nagyon kreatív.

Daniel 11 éves. Mindegyik képén valami kék-zöld folttal mutatkozik. Olyan, mint egy kaszkadőr.

Matilde 5 éves, ő művészlélek, nagyon szépen rajzol.

Néha azt mondják rólunk, hogy úgy nézünk ki, mint a Mulino Bianco család, az az olasz márkareklám, egy tökéletes családdal, ahol minden szép... de nem szeretem, ha ezt mondják, mert nem fedi a valóságot.

David: Sok kihívás áll előttünk: az 5 éves kislánytól a két kamaszig.

Chiara: Vettünk egy mobilt Alexandernek, amikor elkezdte a felső tagozatot.

David: Minden osztálytársának volt, hasznosnak tartottuk a feladatok szempontjából, a kapcsolattartásban, de azt is láttuk, hogy elvonja a figyelmét.

Chiara: Fennáll a veszély, hogy teljesen beszipantja őket...

David: Kísértés számukra, hogy túl sok időt töltsenek az internettel...

Chiara: Elegem volt, hogy állandóan azt hajtogassam: „letelt az idő”, „Nem, nem igaz...”, „De igen...”, ezért elvettük a mobilját, és nagyon dühös lett...

David: Úgy láttuk, elveszi az idejét attól, hogy kilépjen, és a barátaival legyen. Tehát, megállítottuk... Meglátjuk, hogyan lesz a későbbiekben. Lehet, hogy visszakapja a telefont, de egyelőre nincs rá szüksége.

Azt a legnehezebb megérteni, hogy mi van a fejükben. A lehető legtöbb időt rájuk kell szentelni, de ott van a munka, a vásárlás, a főzés, a tennivalók. De mindegy. Nem könnyű még több időt a gyerekekre szánni. Rohan az idő, és hirtelen fél méterrel magasabbak lettek.

Fontos, hogy velük legyünk, együtt tevékenykedjünk, mert aztán nem lesznek már gyerekek, és elmennek, ki tudja, hová.

Cím: Család a digitális korszakban

(Taps)

Simone: Köszönjük, David, köszönjük, Chiara!

11. ROBERTO CIPOLLONE – CIRO, KÉZMŰVES ÉS MŰVÉSZ

Simone: Beszéljünk most Roberto Cipolloneról. Sokan személyesen ismeritek, de mások mint művészt ismerik, akinek CIRO a művészneve, és kidobott hulladékanyagok felhasználásával készíti a műalkotásait. Ezeket a tárgyakat folyók mentén, lakatlan házakban, a természetben gyűjti össze. Abban a kivátságos helyzetben volt részünk, hogy elmehettünk a Firenze közelében lévő műhelyébe, Loppianóba.

Roberto Cipollone, „Ciro” - Loppiano: Mi ez? (szünet)

Én azt mondom, hogy a tárgyak belém botlanak, én nem keresem őket. Találkozunk, és aztán megpróbálom átalakítani őket; de olyan ez, mint a fordítás: bennem már megszületett valami, aztán csak át kell tudnom adni másoknak.

Bármilyen anyagot felhasználok, amit csak találok, és ami sugall nekem valamit. Lehet az vas, amit akkor kedvelek leginkább – ez itt egy történet -, amikor nagyon rozsdás, mert szinte megvan a maga szervessége – Ez egy kiskacsa.

De műanyaggal és üveggel is dolgozom. Nézd ezt a fadarabot! Mi mindent megélhetett! Egy csónak darabja, amit százszor is lefestettek. Ezek bámulatosak, mert megvan a maguk múltja. (zene)

Én soha nem tettem nagy különbséget a művész és a kézműves között. Nekem az a fontos, hogy megmentsem ezeket az értékeket... értékeket, melyeket átadtak a földművesek..., a múlt életét, a maga mélységével, amit kezdünk elveszíteni. (zene)

Valamikor, ahogy munka közben hallgatom a rádiót, és hallok valami fájdalmas vagy örömteli hírt; valamiképp a munkámmal is részt kell vennem benne. (zene)

Azokhoz az alkotásokhoz kötődöm a legjobban, melyekhez kapát használtam fel, mert érzem, hogy teljes mértékben kifejezik azt az eszmét, amire ez az egész értékviszasszerzés/újrahasznosítás épül...; a kapa formája kifejezetten tetszik, és minél egyszerűbb, annál nagyobb rajongással tölt el.

Ezt a munkát Ausztria számára készítettem, az irgalmasság 7 cselekedetét fejezi ki: az első, az éhezőknek ételt adni, a betegeket látogatni, a halottakat eltemetni, az utasoknak szállást adni, a szomjazóknak italt adni, a szegényeket ruházni, és az utolsó, a börtönben lévőket látogatni. (zene)

(Taps)

Simone: Köszönjük, Ciro, tudjuk, hogy figyelemmel kísérsz minket, tehát köszönjük a szavaidat és az alkotásaidat.

12. CHIARA LUBICH: GYÚJTSUK LÁNGRA A SZERETETET

Simone: Most, ezután a sok különböző történet után szeretnénk meghallgatni Chiara egyik telefonbeszélgetését, mely valóban különleges: az egyik első kollegamentós telefonhívásáról van szó. Akkor még nem létezett internet, de volt telefon, és Chiara telefonhívása, a kollegamentós összeköttetés, a világ 90 országába eljutott egyszerre. Ebben az 1986-os részletben, amit most szeretnénk együtt meghallgatni, Chiara a szeretetről beszél, hogy szítsuk fel a szeretetet.

Chiara: *[...] Most kezdődik az új Ideál-év, és ahhoz, hogy igazán jól tudjuk teljesíteni kötelességeinket, sokféle erénnyel kellene rendelkezünk. [...] Mire törekedjünk, hogy megszerezzük és kifejlesszük magunkban ezeket az erényeket, amelyekre szükségünk van? Egyszerű [...] hagyjuk, hogy az énünk helyett Jézus éljen bennünk. De hogyan élhet bennünk Jézus? Legyünk szeretet, ahogy Isten Szeretet (vö. 1 Jn 4, 16). Lépjünk ki tehát önmagunkból, hogy a többieket szeressük.*

Mindig a szeretetről beszélünk, és talán fölöslegesnek tűnhet, hogy most is ezt hangsúlyozzuk. De nem így van. [...] a nem-szeretet mindig kész, hogy ezerféle kifogás mögé bújva fölénybe kerüljön bennünk. [...] Térjünk tehát vissza ahhoz, ami az "alfája" lelkiségünknek: a szeretethez. Egyébként ez a mi karizmánk, és ez az, amire a világnak ma is a leginkább szüksége van. Nézzünk körül! Hol találjuk meg a szeretetet, amit Jézus hozott a földre? Az utcán, a boltban, a presszóban, az irodában mindenütt vannak mellettünk emberek, de közömbösek egymás iránt. Az újsághírek szinte mindig szomorú eseményekről, erőszakról számolnak be. Létezik ugyan az emberi szeretet, mely még sok családot és barátságot egyben tart, de nehéz keresztény szeretetet találni [...].

Isten minket kifejezetten azért hívott életre és választott ki másokkal együtt, hogy ezt a szeretetet adjuk tovább. Ezzel az ajándékkal, ezzel a nagy ajándékkal kell megajándékoznunk az emberiséget. Igaz, hogy sokan vagyunk, de a világ népességéhez képest nagyon kevesen. Isten sokfelé szétszórt bennünket, és ezért ritkán tehetünk valóban széles körben tanúságot a szeretetről, ami a keresztény ember lényé természeténél fogva. De ne veszítsük el a bátorságot!

Ha Isten kifeszített általunk egy hálót a földön, eljön majd az idő, amikor ez egyre sűrűbbé válik, és akkor a világ könnyebben megtapasztalhatja majd általunk is azt a tüzet, amit Jézus hozott a földre.

[...] Gyújtsuk lángra a szívünkben a szeretetet! Lépjünk ki magunkból és szeressünk, hogy a világ minél előbb mindenütt megismerhesse az igazi szeretetet!¹

(Taps)

¹ Dal pensiero di Chiara Lubich al Collegamento CH del 9 ottobre 1986, *Lo stile dell'Opera di Maria è l'amore*, cf. C.LUBICH, *In cammino col Risorto*, Città Nuova, Roma 1987, p. 155-157.

13. BEFEJEZÉS

Angela: Közben érkezett még néhány üzenet a világból. Venezuelából ezt írják: „Köszönjük, hogy megvalósíthatjuk a Mű egyetemességét, amiről Emmaus az imént beszélt. Érezzük, hogy mindnyájan ott vagyunk veletek”.

Simone: Aztán egy szerzetesnő innen a közelből, Grottaferrátából: „Az internetes kollegamentónak köszönhetően én is részt vehettem. Rendkívüli érzés tölt el, ahogy látom, hogyan terjed a jó a világon, és ez nem az egyes személyek erőfeszítésén, hanem a közösségben összefogó emberek munkáján keresztül történik”.

Angela: Köszönjük!

Kollegamentónk végére értünk. Megköszönjük mindenkinek, aki figyelemmel kísért bennünket, aki részét adta megvalósulásához, és azoknak is, akik anyagilag támogattak minket, mert a kollegamentó kezdettől fogva konkrét anyagi segítségből valósul meg, abból, amit ki-ki adni tud.

Az anyagi támogatást elküldhetjük a Collegamento CH weboldalán, megtehetjük banki átutalással, vagy PayPal-en keresztül is. Küldhetünk akár egy eurót, egy pesost, egy dollárt, azt, amit adni tudunk, amire lehetőségünk van.

Simone: Angela, befejezésül elmondhatjuk, hogy ma, itt a színpalak mögött megtapasztaltuk a csapatmunkát, az egységben végzett munkát, és szeretnénk, ha sokan mások is megtapasztalhatnák. Tehát, meghívunk titeket, hogy legyetek itt a helyünkön! (Taps)

Angela: Köszönet mindenkinek, reméljük, hamarosan találkozunk. Üdvözlünk benneteket az egész világon.

Legközelebb november 18-án találkozunk, este 8 órakor.

Angela és Simone: Sziasztok! Köszönjük! Ciao! (Taps)